

Eftermiddagen, Kl. 2—2½. Følgen heraf er, at den Pakkepost, der ankommer med Morgentogene sydfra, først kan blive færdigekspederet ved Halvfemtiden. Dette er ikke nogen tidssvarende Ordning. Jeg haaber, den højttærede Minister af de anførte Grunde vil foranledige, at de ønskede Forandringer iværksættes.

I den Krigsperiode, vi nu har gennemlevet, er Priserne paa alt, hvad der skal bruges i Hjemmene, baade Mad, Klæder og alt andet, støjet til meget uhyggelige Højder, navnlig for den Del af vort Folk, der i Forvejen lever under forholdsvist trange Kaar, og Lovgivningsmagten har da ogsaa paa forskellig Vis ved prisregulerende Foranstaltninger søgt at raade noget Bod derpaa. Man har givet Tjenestemændene Lønforhøjelse og Dyr-tidstillæg, har vedtaget at yde betydelige Beløb til Nedsættelse af Priserne paa Levnedsmidler og andet, hvis Priser ellers vilde stige til en saadan Højde, at de, der hører til den fattigste Del af vor Befolkning, ellers ikke vilde have kunnet købe det. Der er dog nogle af vore Medborgere, som trods disse Foranstaltninger lever under højst uheldige Vilkaar. Jeg sigter her til de saakaldte Arbejdsinvalidere. Deres Kaar er under Krigen blevet endnu ringere, hvad jeg nærmere skal til-lade mig at paavise. Adskillige Tusinder af saadanne Medborgere findes spredte ud-over det ganske Land, men findes dog naturligvis væsentligst i de større Byer og flest vel her i København. Disse Menne-sker, hvis Forhold allerede før Krigen af forskellige Grunde var meget beklagelige, er nu under Krigstilstanden bragte i en saadan økonomisk Trangstilstand, at det sikkert er ganske nødvendigt, at Lovgivningsmagten hurtigst muligt gør noget for at forbedre deres Kaar. Det er jo Menne-sker, som under Arbejde for andre har mistet deres Helbred eller dog en Del af deres Arbejdsevne. Foruden de stærke fysiske Lidelser, som et saadant Ulykkes-tilfælde i Almindelighed medfører, paa-føres der ogsaa disse Mennesker andre Lidelser. En Mand, der ved et Ulykkes-tilfælde mister en Del af sin Arbejdsevne, nedtrykkes ikke alene af de fysiske Li-delser, han maa gennemgaa, men Æng-stelsen for Fremtiden, for, hvordan det vil gaa hans kære derhjemme, hans Hustru og Børn, gør Lidelserne endnu sværere for ham. Jeg kan i dette Tilfælde tale med af personlig Erfaring. Jeg ved, hvad det vil sige, naar man rammes af et saa-dant Ulykkestilfælde og staar overfor den

Udsigt ikke mere at kunne skaffe Føden til sig og sine paa samme Maade som tid-ligere. Og det er ikke alene den, Ulyk-ken rammer, der maa gennemgaa saa-danne Lidelser, ogsaa Hustruen og Børnene maa, naar de modtager Meddelelse om, at Manden, Faderen, er ramt af et saa-dant Ulykkestilfælde, ikke alene fyldes af Sorg over det, der er sket, men ogsaa, og det gælder selvfølgelig navnlig Hustruen, af Bekymring for, hvordan det skal gaa i Fremtiden. Det er sikkert noget af det haardeste, der kan ramme en Mand, som har stiftet Hjem og har Hustru og Børn, at han under Arbejdet mister sit Helbred eller sin Arbejdsevne enten ved, at Stumper af sprængte Maskindele rammer ham, eller ved at han falder ned fra et Stillads eller falder ned i Lasten i et Skib, tidt maaske fordi hans Arbejdsredskaber ikke er tids-svarende. For de fleste Arbejderhjem kniber det i Forvejen meget haardt med at faa det til at slaa til, nu kommer Bekymringen for fremtidig økonomisk Ruin. Disse Mennesker fortjener i høj Grad, at der tages Hensyn til dem, og at man gør alt, hvad der er muligt, for at de ikke, ved Siden af de Lidelser, der paaføres dem ved Ulykkestilfældet, skal pines af Bekym-ringer for Fremtiden. De allerfleste ret-tænkende Mennesker vil sikkert give mig Ret i, at man ikke kan forsvare at lade disse Mennesker leve under saadanne Kaar, som de for Tiden lever under. Vel er der en gældende Lov, der tilsikrer en tilskade-kommen Arbejder et vist Vederlag, men det Vederlag dækker ikke paa langt nær det tidligere Udbytte af hans Arbejde. Har han i Forvejen haft vanskeligt ved at skaffe Føden til dem derhjemme, bliver det endnu knappere med den Understøt-telse, der bydes ham, naar han kommer til Skade. Det er vel nu over et kvart Aar-hundredre siden, at de den Gang valgte Arbejderrepræsentanter krævede, at Lov-givningsmagten skulde foranledige, at en saadan tilskadekomne kunde faa et Veder-lag for den mistede Arbejdsevne, og So-cialdemokratiet i den danske Rigsdag har siden Gang paa Gang krævet en Forbedring af de bestaaende Forhold. Den første Lov om Erstatning for Ulykkestilfælde blev vedtaget i Samlingen 1897—98, og i den bestemtes det, at der skulde ydes den paagældende Arbejder et Vederlag, for saa vidt han blev fuldkommen Invalid, mistede hele sin Arbejdsevne, at der skulde sikres de efter-ladte en vis Sum, hvis Ulykken medførte Døden, og at der i en vis Tidsperiode skulde sikres den tilskadekomne Dagpenge,